

ပမာ့ အောင်ဆန်း (ပထမပိုင်း)

နုလုံးလှ စာပေတိုက်မှ အဓိပ္ပာယ်ရ အောက်တိုဘာ ၁ ရက်မှာ ပထမ အကြိမ် ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိခဲ့တဲ့ မောင်ထင်ရဲ့ 'ပမာ့ နိုင်ငံရေး သုခမိန့်' စာအုပ် ကနေ "ပမာ့ အောင်ဆန်း (ပထမပိုင်း)" ကို ပြန်လည် ကူးယူ ဖော်ပြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၊ ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် သားသမီး ၃ ဦး (သားအလတ်မှာ အိမ်တွင်း ရေကန်တွင် ရေနစ်ပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့တယ်)။

ပမာ့ အောင်ဆန်း (ပထမပိုင်း)

မောင်ထင်

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းနှင့် ငယ်ပေါင်း မဟုတ်။ ကြီးဖော် ဖြစ်သည်။

သူနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ဦးသား တဦးနှင့် တဦး အသီးအခြား ကြီးပြင်း လာခဲ့ကြသည်။ သူ၏ ရေမြေနှင့် ကျွန်တော်၏ ရေမြေ တို့ကား တခြားစီ။ ဗိုလ်ချုပ်က သူ့မွေးဖွားရာ ဒေသ တစ်ခုကို မြေလတ်ဟု ဆို၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ အောက်သားများ အဖို့ နတ်မောက် သည်လည်း အညာပင် ဖြစ်၏။ အညာ ဒေသ၏ ပထဝီ သွင်ပြင်အရ ဗိုလ်ချုပ်၏ တော၊ တောင်၊ စိမ်း၊ စမ်း၊ မြိုင်၊ လျှို၊ စသည့် ပတ်ဝန်းကျင် သြကာသ လောကမှာ ထူးဆန်း ထွေလာ ပျော်မွေ့ရာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိ၏။ အကြောင်းသော် တမူကား ကျွန်တော် မွေးဖွားရာ အောက်အရပ် မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသ ဟူသည်မှာ ပင်လယ်၊ မြစ်၊ ချောင်း၊ လမုပင်၊ လတာပြင် တို့နှင့်သာ ရှုမြော်ခင်းကို တန်ဆာ ဆင်ထား လေရာ၊ မည်သည့် အရပ်ကို ကြည့်ကြည့် ပတ်ဝန်းကျင် သြကာသ လောကကြီးသည် စိမ့်လဲသော တောတန်းတည်း ဟူသော မျဉ်းပြောင့် တခု ပေါ်၌ အုပ်၍ နေသော မိုးကုပ် စက်ဝိုင်း တခု မျှသာ ဖြစ်၍၊ ငြီးငွေ့ ဖွယ်ရာ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

သို့သော် ကောင်းကင်မှ မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းနှင့် မြေကြီးမှ တောတန်းကလေးတို့ နှစ်ဦးသား ဆုံမိကြသည့် ပုံပမာလို သူ၏ ဘဝ သံသရာနှင့် ကျွန်တော်၏ ဘဝ သံသရာ တို့သည် ၁၉၃၂ ခုနှစ် တပိုက် ဆီလောက်က တက္ကသိုလ် သမဂ္ဂ ဆံပင် ညှပ်ဆိုင်၌ ဖူးစာ ဆုံစည်း မိကြလေသည်။

ယင်းသို့လျှင် သူနှင့် ကျွန်တော်မှ ကျောင်းသားကြီး အရွယ်သို့ ရောက်ကြမှပင် အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်လေ သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသားကို ကြီးဖော် ဟူ၍ ခေါ်နိုင် ပေသည်။

သို့သော် နှစ်ဦးသားမှာ တဦးနှင့် တဦး ခင်မင် ရင်းနှီး လာလေလေ၊ တဦးပေါ် တဦး မြို့စေ့စေ့ နိုင်လေလေ ဖြစ်၍ တခါတရံ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က ပင်လျှင် သူ၏ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ ဟုတ်ပါ လေစဟု သံသယ ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် လူရှင်းသော အချိန်တွင် နှစ်ယောက်ချင်း ဆုံကြသော အခါ ကျွန်တော်၏ သံသယ တို့မှာ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ် တို့ကို အမြင်အပြတ် ပြောကာ ခင်မင် ရင်းနှီးမှုကို ပြသော ဗိုလ်ချုပ်၏ စကားများ ထဲတွင် အရည်ပျော်၍ ကျလေ တော့သည်။

ထိုသို့သော အခါ များတွင် ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် ကြီးမှ ပေါင်းကြရသည့် ကျောင်းနေဖက်ချင်း ဖြစ်စေကာမူ သင်း စိတ်မပြောင်း ပါကလားဟု တွေးတောကာ တိတ်တိတ် ချီးကျူး မိသည်။ သူ ကျွန်တော်တို့ အပေါ်စိတ် မပြောင်းလေလေ၊ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို အမျိုးသား ခေါင်းဆောင် အဖြစ်နှင့် ပို၍ သိဒ္ဓိ တင်ရလေ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် နေ့ရက် အတိအကျ တို့ကို ကောင်းစွာ မမှတ်မိ။ ရှေးနှောင်း အစီအစဉ် တို့ကိုလည်း သတိမရ။ သို့သော် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းချင်း တို့ကား မနေ့ကမှ ဖြစ်ခဲ့ သလိုလို။ အတိတ် ကာလသည် ကျွန်တော် ရှေ့တွင် အထင်အရှား ဇာတ်စုံ ခင်းလျက် ပြနေသည်။ ၁၉၃၁ - ၃၂ တစ်လောက်က အောင်ဆန်း ဆိုသူ ကျောင်းသား တဦးသည် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်၏ အရိပ် အာဝါသကို ခိုလှုံ လာသည်ဟု ကျွန်တော် ကြားရသည်။ သို့သော် သူ့ကို ကျွန်တော် မတွေ့ဘူးသေး။ အောင်ဆန်း ဘိုသီ ဘတ်သီနိုင်ပုံ သတင်းကား မွေးစ ပြုလာပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော် အဖို့ ထိုကိစ္စသည် မထူးဆန်း။ အောင်ဆန်းထက် ဘိုသီ ဘတ်သီနိုင်သော တက်ထွဋ်နှင့် ကျွန်တော် ဖက်မိသည့်နောက် အောင်ဆန်း ဆိုသည်မှာ တက်ထွဋ်ထက် "ဝ" မကျဟု ကျွန်တော် တထစ်ချ ယုံကြည်သည်။

သို့သော် တနေ့သော အခါ တက်ထွဋ် ထက်ပင် တချိုးတပုံ ထူးဆန်းသော သတ္တဝါကလေး တခုသည် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသို့ မလှုပ်မရှက် ရောက်လာသည်။

ထိုသတ္တဝါမှာ အခြား မဟုတ် သိန်းတင် ခေါ် ညိုမြ ဖြစ်သည်။ ညိုမြ၏ ညီအစ်ကို တစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော်နှင့် အသိချည်း လိုလိုပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ အစ်ကို ကိုစိုးတင့်မှာ ဘီလပ် သွားခါနီး သထုံ ကျောင်းဆောင်ရှိ ကျွန်တော် အခန်းထဲတွင် ကျွန်တော် ဘောင်းဘီနှင့် လည်စီးကို ကျွေးမွှေးအောင် ဝတ်ဆင်၍ မျောက်က ကခုန်သူ ဖြစ်၏။ သူ၏ အစ်ကို တက်ထွဋ် ဆိုသည် မှာလည်း ကျွန်တော် စားပွဲကို မစိန်ညွှန် ဆေးပေါ့လိပ်နှင့် ဆောင်၍ ထိုးခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သူတို့ ညီအစ်ကို တစ် ဦးကျွန်တော်ကို ဤမျှ ညှဉ်းခဲ့ ပြီးသည့်နောက် အားမရ သေးသောကြောင့် ပေးလား မသိ။ အစ်ကို လုပ်သူတို့က ညီငယ် မောင်သိန်းတင်ကို ကျွန်တော်ထံ ခေါ်လာ ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အခန်းမှာ ဆေးပေါ့လိပ် ပြာပုံ အတိ ဖြစ်ခဲ့ရ လေသည်။

ထိုမျှနှင့် မပြီးသေး။ ညိုမြသည် တနေ့သော် သူ၏ သူငယ်ချင်း အောင်ဆန်းကို တွေ့ရအောင် ကျွန်တော်အား တက္ကသိုလ် သမဂ္ဂ ဆံပင် ညှပ်ဆိုင်သို့ ခေါ်လေသည်။ ရှုလော။ ဤသူကား အောင်ဆန်း ပင်တည်း။

ပါးရိုးငေါငေါ၊ မေးရိုးခိုင်ခိုင်၊ မျက်မှောင်ကုပ်ကုပ်၊ ဆံပင်စုတ်ဖွား၊ ရှုကားသိုးသိုး။

အောင်ဆန်း နေသော အခန်းသည် တက္ကသိုလ် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် နောက်ဆွယ် အခန်း ဖြစ်သည်။ ဆံပင် ညှပ်ဆိုင်နှင့် နီးလွန်း အားကြီး သောကြောင့်၊ သူ၏ ဆံပင် ရှည်နေခြင်း ဖြစ်ဟန် တူသည်။

သူ ဆံပင်သည် ဆီနှင့် ဘီးကို တွေ့ဖူးဟန် မတူ။ မသကာ တွေ့ဖူးသည်ဟု ဆိုဦးတော့ နောက်ဆုံး တွေ့သော အကြိမ်မှာ လွန်ခဲ့သော အသင်္ချေယ နှစ်ကပ် သုံးကပ်လောက်က ဖြစ်တန်ရာ၏။ ယင်းသို့ ကျွန်တော် ဆိုလျှင် ကံပြောသည်ဟု အပြစ်တင် ခံရဖို့ ရှိ၏။ သို့သော် သူ၏ ခေါင်းပေါ်ရှိ ငှက်သိုက်က ကျွန်တော် ကံ၍ ပြောထိုက်ကြောင်း သက်သေ ခံလျက် နေဘိသို့။

အောင်ဆန်းသည် ရှုပ်အင်္ကျီ ဆယ့်သုံးခွဲ ဆယ့်လေးလောက်ကို ဝတ်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ ကိုယ်ပေါ်က ရှုပ်အင်္ကျီမှာ အနည်းဆုံး ဆယ့်ခြောက်လောက် ရှိလိမ့်မည်။ ရှိပေမှာပ။ သူ ဝတ်ထားသော အင်္ကျီက သူ့အင်္ကျီမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ ဝတ်ထားသော အင်္ကျီမှာ ပြာနန်းနန်း အရောင် "ယူတီစီ" ရှုပ်အင်္ကျီ ဖြစ်၏။

လုံချည်မှာ ဘယ်လို လုံချည်ဟု မမှတ်မိ။ ကျွန်တော် မှတ်မိ သ၍မှာ သူ့ လုံချည်သည် ငှားဝတ်ထားသော လုံချည် ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးတော မိသည် ကိုသာ မှတ်မိ ပါသည်။ လုံချည်သည် လည်းကောင်း၊ ယူတီစီ ရှုပ်သည် လည်းကောင်း၊ ဆံပင် ငှက်သိုက်သည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော် စိတ်ကို ထူးခြားအောင် ဘာမျှ မဆွဲဆောင် နိုင်ခဲ့။ လူထူး ဟူ၍လည်း မထင်မြင်မိ။ "ဝ" စာ ဟူ၍လည်း မယူဆ။

သူ၏ မရယ်မပြုံး မြဲစိစိ အမူအရာနှင့် ရှုသိုးသိုး အကြည့် နောက်မှာ မနောက်ဘဲ ကြည်သော ဓာတ်တခု ရှိလိမ့်မည် ဟူ၍ကား အကဲ ခတ်မိ၏။

အမှန်မှာ သူ၏ ရှုသိုးသိုးသည် ချစ်ရတော့မည့် ပုံလို။ အမြင် ကပ်ရတော့မည့် ယောင်ယောင်။

သို့သော် သူ၏ ဖြူစင်သော မနောဓာတ်ကြောင့် အမြင် ကပ်စရာဟု ကျွန်တော် သဘော မထားနိုင်။

ညိုမြနှင့် တွေ့စက ညိုမြကို ခင်မင်မိသလို အောင်ဆန်းအား ခင်မင်မိသည်။

ထို့နောက်ကား ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်မှ လွင့်ခဲ့ရ ပေသည်။ သို့ရာတွင် တက်ထွဋ်၊ ညိုမြ၊ ကိုဝန် စသည် တို့နှင့်ကား ကျောင်းနေစဉ် ကကဲ့သို့ပင် ဆက်သွယ်လျက် ရှိပေသည်။ ဤအတောအတွင်း အောင်ဆန်းနှင့် မေးခေါ်၊ ပြောထူး၊ အမှတ် မထင်ခဲ့သည်က များပေသည်။ သို့သော် အိုးဝေ မဂ္ဂဇင်း၊ တက္ကသိုလ် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂန္ထလောက မဂ္ဂဇင်း တို့တွင် အရေးအသားချင်း ဆုံမိကြသည်။ ထိုစဉ်က ညိုမြသည် ပုဒ်မ ငါးရာ တဖက် တချက် ခြံရံသော ဆောင်းပါးများကို ရေးတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် တနေ့သော် အောင်ဆန်းသည် ညိုမြ၏ ဒဏ်ကို မညိုမညင် ခံယူရ ရှာလေသည်။

ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်မှ အနယ်နယ်သို့ ရွက်မပါသော လှေကဲ့သို့ လွင့်နေစဉ်၊ တနည်းအားဖြင့် အရာရှိ လောကတွင် အကန် ခံရသော ဘောလုံး ကဲ့သို့ လိမ့်နေစဉ် ညိုမြက သူ၏ ဆောင်းပါးကြောင့် အောင်ဆန်းသည် ခေါင်းဆောင်ပီပီ ဒဏ်ခံယူ လိုက်ကြောင်း စာရေးသား အကြောင်း ကြားရသည်။

ခေါင်းဆောင် အစစ် ဟူသည် နောက်လိုက်၏ တာဝန်ကို ယူရရသည် ဖြစ်၏။

ဤအချက် တချက်နှင့်ပင် အောင်ဆန်းသည် ကျွန်တော်တို့၏ လူငယ် လှုပ်ရှားမှုကို ခေါင်းဆောင် နိုင်ရမည်မှာ ထင်ရှား ပေသည်။

သို့သော် ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့သည် အနာဂတ်ကို လှမ်း၍ မမြင်နိုင်ကြသေး။

အောင်ဆန်းက လူငယ်များကို ခေါင်းဆောင်နိုင်ပြီ ဆိုပါတော့။ ခေါင်းဆောင်ပြီး ဘာလုပ်မလဲ။

အောင်ဆန်းနှင့် ကျွန်တော် တွေ့မိသည့် အခါတိုင်း "ဘာလုပ်ကြမလဲ" ဟု ကျွန်တော် မေးကြည့် မိသည်။

သူက ပြုံးပြသည်။ ထိုအပြုံးသည် သူ၏ အဖြေပင် ဖြစ်ဟန် တူသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် အကင်းမပါ။ မရိပ်မိခဲ့။

ကျွန်တော်တို့ စာပေသမား တစ်စုမှာ အတွေးအခေါ်အားဖြင့် တော်လှန် နေကြသူများ ဖြစ်၏။ သို့သော် လက်တွေ့ သဘောကို ဘာမျှ နားမလည်။ နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုကို လှုပ်ရှားမှု တရပ် အနေဖြင့် လက်ခံ၏။ သို့သော် အဆောက်အအုံ ခိုင်မြဲနေသော ဗြိတိသျှ အုပ်ချုပ်ရေး "ကွန်ကရစ်" အုတ်ခုံကို အဘယ်ပုံ အမြစ်က လှန်ကြရ မည်နည်း။

တက္ကသိုလ် ကျောင်းတွင် နေ့စဉ်က ထိုပြဿနာကို မဖြေတတ်။ လောက လူ့ဘောင်တည်း ဟူသော တက္ကသိုလ်ဝယ် ကျင်လည်ရသော အခါမှ အဖြေကို ရေးတေးတေး မြင်မိ၏။ ကျွန်တော် အဖို့ အုပ်ချုပ်ရေး ဆိုင်ရာ အရာရှိ တဦး အနေဖြင့် မြန်မာ နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှု တို့ကို ကိုယ်တွေ့ ဆည်းပူးခွင့် ရရှိ ခဲ့ပေသည်။ ဗဟုသုတကို လက်တွေ့ ရှာကြည့်သည် တွင်မှ ဗြိတိသျှ အုပ်ချုပ်ရေး အခြေခံ တို့ကို ပြည်သူ လူထု၏ ထင်မြင်ချက်နှင့် ဆန္ဒအရ တိုက်ဖျက်နိုင်ကြောင်း တွေ့ခဲ့ရ ပေသည်။

ထိုနည်းအရမှာ အောင်ဆန်း၊ မောင်နု၊ ဗစိန်၊ သန်းထွန်း စသော လူငယ် ခေါင်းဆောင် တို့က နိုင်ငံရေးအရ ကြိုးပမ်းစဉ် ကျွန်တော်တို့ ကဲ့သို့သော ပြည် အစေခံ များက စည်းလုံး ညီညွတ်စွာဖြင့် ဗျူရိုကရေစီ အခြေခံ တို့ကို ဒီမိုကရေစီ အခြေခံ များဖြင့် နှံ့ပေးရန် နည်းလမ်း ဖြစ်လေသည်။

အထူးသဖြင့် ထိုစဉ်က ဟင်္သာတ အရေးပိုင် ဦးကာစိသည် သူကြီး လက်စွဲကျမ်း တအုပ်ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ အုပ်ချုပ်ရေး တိုးတက် ကောင်းလာအောင် လုပ်သော နည်းလမ်းများကို ကျွန်တော်တို့ ကဲ့သို့ လူငယ် အရာရှိ များအား လမ်းညွှန် ခဲ့ပေသည်။

အနယ်နယ်သို့ ရောက်ခဲ့ စေကာမူ ကျွန်တော်တို့နှင့် တခေတ်တည်း ပေါ်ပေါက်လာသော လွတ်လပ်ရေး ဝိသုကာ တို့၏ သတင်းကို တမြော်မြော် နေခဲ့၍ သခင် ဘသောင်း၊ သခင် နု၊ သခင် ဗစိန်၊ သခင် ထွန်းအုပ်၊ သခင် သန်းထွန်း၊ သခင် ဗဟိန်း၊ သခင် သိန်းဖေ၊ သခင် သိန်းမောင်၊ သခင် စိုး၊ သခင် ပဆွေ စသော အမိ မြန်မာပြည်၏ အဖူးအညောင့် များသည် ရဲဘော်ပီပီ ညီညီညွတ်ညွတ် ချစ်ချစ်ခင်ခင် စခန်း သွားကြမည့် နေ့ကို ကျွန်တော်သည် လင်မရဘူး သေးသော အမျိုးကြီး၏ စိတ်ကူးဖြင့် စိတ်ကူး ခဲ့လေသည်။

သို့သော် စိတ်ကူးသည် စိတ်ကူးတည်း။

လက်တွေ့ လုပ်ငန်းသည် စိတ်ကူးနှင့် တခြားစီ ဖြစ်၏။

သို့ပါလျက်နှင့် စိတ်၏ ဆွဲဆောင်ရာသို့ ပါပြီးလျှင် တနေ့သော အခါတွင် အုပ်စု သူကြီး စည်းဝေးပွဲ တခု၌ သူကြီးခေတ် ကုန်၍ တိုင်းသူ ပြည်သားတို့က ရွေးကောက် တင်မြှောက်သော ကျေးရွာ ခေါင်းဆောင်ခေတ်သို့ ရောက်ရမည်မှာ မလွဲတည်းဟု နိုင်ငံရေးဆန်ဆန် တရားကို ဟောမိပါသည်။

ကျွန်တော် ယခု ပြန်ပြောင်း၍ တွေးလိုက်သည့် အခါ ကညင်ငူ၊ အင်ပင်၊ ထူ (အင်း)၊ ကပ်ခို၊ သက်ကယ်တန်း၊ ညောင်ကျိုး၊ နောက်မီး၊ ရေလဲ၊ တပေကုလား၊ ကတုတ္တမ၊ မဲလီ၊ ဖက်ရုံ၊ တန်းလွဲရွာမ၊ ကင်းထောင့်ကြီး၊ ဖောင်းကား၊ ပဒင်းကျွန်း၊ ငမောက်ချောင်း စသော မြို့နယ် အသီးသီးတို့၏ ကျေးရွာ အုပ်စု အသီးသီးတို့တွင် ကျွန်တော်နှင့် ဖူးစာ ဆုံခဲ့ရသည့် သူကြီးမင်း တို့ကို လာမည့် ခေတ်ပြောင်း ခေတ်လွဲများ အတွက် အသင့်ပြန်ရန် အချိန်တန်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ရွာသူကြီး လက်စွဲကျမ်းက ညွှန်းဆိုထားသော ကျေးရွာ ပြုပြင်ရေး လုပ်ငန်းနှင့် တာဝန်များကို ကျေပြန်အောင် ဆောင်ရွက်၍ တိုင်းသူ ပြည်သားတို့၏ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားသင့်ကြောင်း ဟောကြား မိသည်ကို သတိရမိ ပါသေးသည်။

နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုများ ပြင်းထန် လာလေလေ၊ ကျွန်တော်လည်း အနာဂတ်ကို တသိကြီး မြော်၍ ကြည့်မိလေလေ။ သို့သော် ထိုစဉ်က ကျွန်တော်ကို ကျွန်တော် သနားမိ ခဲ့သေး၏။ အကြောင်းသော် တမူကား ကျွန်တော် ပြောသမျှကို သူကြီးမင်းများ သဘော မပေါက်ကြသော ကြောင့်တည်း။

သို့သော် ယနေ့ အဖို့ကား ၎င်းတို့သည် သဘောပေါက်သည့် တမလွန် ဟိုဘဝသို့ ရောက်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်တန်ရာသည်။

ထိုခေတ်က မူကား သူတို့ သဘော မပေါက်တိုင်း ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ပင်ပန်း ရပေသည်။

တနေ့သော် စိတ်ဝင်ပျက်ပျက် နှင့်မို့ ဌာန ဆိုင်ရာ စာမေးပွဲ အောင်လိုလည်း အောင်စေ၊ မအောင်လိုလည်း ကျစေ၊ စာမေးပွဲ ဖြေရင်း ရန်ကုန်မြို့ ၌လည်း လည်ပတ်ရင်း ဆိုသလို ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ထွက်လာ ခဲ့လေသည်။

ရန်ကုန်သို့ ရောက်လျှင် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဘဝက သောက်ခွဲဖူးသော လက်ဘက်ရည် ဆိုင်သို့ အရင် ဝင်မိသည်။

ထိုလက်ဘက်ရည် ဆိုင်ကား စကော့ဇေးတွင် ရှိသည်။ ထိုဆိုင်တွင် ကျွန်တော် လက်ဘက်ရည် သောက်နေစဉ်၊ အောင်ဆန်းသည် မလှမ်းမကမ်းမှ ဝင်လာသည်။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော် တခါက ရေးသား ခဲ့ဖူးပြီ။ ယခု ဒုတိယမိတ္တီ ထပ်မံ ရေးသားသော အခါ အောင်ဆန်းသည် ကတိုးဆံထောက် မကျတကျ ဆံပင်တိုတို ညှပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၍ အတော်ပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိပေသည်ဟု ချီးမွမ်း မိတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့အား ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်မိသည်။

သူက မတုန်မလှုပ်။ စကားကို လေးလုံးပြည့်အောင် ပြောလိုသည် လက္ခဏာ မရှိ။ ကျွန်တော့် ရင်တွင်း၌ကား ထိုခေတ် လူငယ်စု တို့၏ လှုပ်ရှားမှု တို့ကို ခရေစေ တွင်းကျ မေးကြည့်လို၏။ သို့သော် ထိုနေရာသည် မေးသင့်သော နေရာ မဟုတ်။

အောင်ဆန်းကား ကြီးကျယ် နက်နဲသော အကြံ တခုကို တွေးတော နေသည့် ပမာ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မမေးထိုက် သည်ကိုပင် မေးမိပြန်၏။

အောင်ဆန်းကား ပြုံးပြုံးနှင့်။ ခရုမှာ အဆံ့ လူမှာ အကြံ ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို ကျွန်တော်အား ပေး၏။

ကျွန်တော်သည် နေ့ရက်များကို မမှတ်မိ၊ ရှေးနှောင်း အစီအစဉ် တို့ကိုလည်း မမှတ်မိ။ သို့သော် အကြောင်းချင်းက အဖြစ်အပျက် တို့သည် အတိတ် ကာလတည်း ဟူသော တင်းတိမ် အကြား ထဲမှ ကျွန်တော့်အား ယနေ့တိုင် ကိုယ်ထင် ပြုလျက် ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်မှ အပြန် ဟင်္သာတကို ဝင်၏။ ထိုအချိန်တွင် ဟင်္သာတမြို့ ရပ်ကွက် တခု၌ မီးလောင်ပြီးစ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ရောက်ချိန်တွင် အရေးပိုင် ဦးကာစိနှင့် ဟင်္သာတသို့ ပြောင်းလာကာစ ရာဇဝတ်ဝန် မစ္စတာ ဇေဇီယား တို့သည် မီးလောင်မြေကို သွားရောက် ကြည့်ရှု နေချိန် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်ကား ဦးကာစိကို ဝင်၍ နှုတ်ဆက်ရန် မီးလောင်မြေသို့ သွားခဲ့၏။ ဦးကာစိနှင့် တွေ့ရ၏။ ဦးကာစိက ကျွန်တော့်အား မစ္စတာ ဇေဇီယားနှင့် မိတ်ဆက် ပေး၏။

ထိုမှတဖန် မိမိ ရုံးထိုင်ရာ ဒေသသို့ ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ များမကြာမီပင် ဟင်္သာတ ရာဇဝတ်ဝန် မစ္စတာ ဇေဇီယား ဆိုသူမှာ အောင်ဆန်းအား ဆုငွေ ငါးကျပ် ထုတ်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်ဟု ကြားရ လေသည်။ ဆုငွေ ငါးကျပ် ဆိုသည်မှာ ရယ်စရာ။

သို့သော် ကျွန်တော် မရယ်နိုင်ပါ။

အဘယ့်ကြောင့် မသိ။ "နေသေးသပ ခြုံထဲက" ဟူသော စိတ်မျိုး ပေါ်လာပါသည်။ မစ္စတာ ဇေဇီယား အပေါ် စိတ်ခုသော စိတ်မျိုး မဟုတ်ပါ။ သို့သော် အုပ်ချုပ်သူ လူမျိုးကြီးက အုပ်ချုပ် ခံရသူ လူမျိုးကလေး တမျိုးကို စော်ကားခြင်း ဖြစ်သည် ဟူ၍ကား စိတ်ထဲတွင် "တေး" မိသည်ကို ဝန်ခံ လိုပါသည်။

မခံချင်သော စိတ်၊ အရုံး မပေးလိုသော စိတ်၊ မှန်သည်ဟု ယူဆ မိသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဇွတ်ထိုး လုပ်လိုသော စိတ်၊ ငါမှားလျှင် ငါ့ဆော်၊ သူမှားလျှင် သူ့ဆော်မည် ဟူသော စိတ် ထိုစိတ်တို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ရခိုင်ပြည်သို့ လွင့်ခဲ့ ပြန်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အောင်ဆန်းနှင့် ကျွန်တော်မှာ မယ်တရွာ မောင်တရွာ၊ မှုမက သူက မြောက်ဝင်ရိုးစွန်း ရောက်နေချိန်ဝယ် ကျွန်တော်က တောင်ဝင်ရိုးစွန်းသို့ ရောက်နေဘိ သကဲ့သို့ ရှိပြန်ပါသည်။ သို့ပါသော် ငြားလည်း သူ့ သတင်းကို နားစွင့် မိသည်။

ထိုစဉ်က ပုလိပ် ဌာနမှ မြန်မာ တပြည်လုံး အတွက် နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှု အစီရင် ခံစာများကို အမြို့မြို့သို့ လျှို့ဝှက်စာ အနေဖြင့် ပေးပို့လေ့ ရှိသည်။ ထိုလျှို့ဝှက် အစီရင် ခံစာများတွင် ရေနံမြေ သခင် တို့၏ လှုပ်ရှားမှုကို ဖတ်ရသည်။ သို့သော် ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဒို့ပမာ အစည်းအရုံး သတင်းများမှာ ငြိမ်သက် နေသည်။ ရန်ကုန်၌ ငြိမ်သက် သည်နှင့်အမျှ နယ် အရပ်ရပ် ၌ကား အထူး ထကြွ လှုပ်ရှား နေသည်။

သို့ပါလျက်နှင့် အောင်ဆန်း၏ လှုပ်ရှားမှုကို အစီရင်ခံစာ ထဲ၌ မတွေ့ရချေ။

ယင်းသို့ မတွေ့ရခြင်းမှာ မဆန်းပါ။ အကြောင်းမူကား အောင်ဆန်း ဖောမိဆာသို့ ရောက်နေပြီ ဟူသော ပါးစပ် သတင်းသည် ရခိုင်ပြည်၌ ချောင်ကျလှသော တောင်ကုပ်မြို့သို့ ရောက်လာ သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်၌ အနောက်နိုင်ငံ စစ်သတင်း တို့သည် ထိပ်လန့် တုန်လှုပ်ဖွယ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ရေး နောက်ရေးကို ကြည့်၍ ကျွန်တော် ခွင့်ယူသည်။ ၁၉၄၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့ ပါးလ်ဟာဘာကို ဝေးကျ၍ ၁၂ နာရီခန့်မျှ အကြာတွင် ကျွန်တော်သည် ခွင့်ရသောကြောင့် အလုပ်ကို အခြားသူ တဦးအား ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာစွာနှင့် လွှဲပေး ခဲ့လေသည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၂၈ ရက်နေ့မှ ၂၆ ရက်နေ့ အထိ ကျွန်တော်တို့ သားအမိ သားအဖ တတွေ တောင်ကုတ်မှ ပန်းတောင်းသို့ ခြေလျင် လျှောက်ခဲ့ ကြပါသည်။

တညတွင် ရေပေါ်ကြီး၌ စခန်း ချသည်။ ထိုစခန်း ရောက်လျှင်ပင် အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လှဲ လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် တိုင်ကလောက် အိပ်မော ကျသွားစဉ်၊ အိပ်မက်ထဲတွင် သခင် ထွန်းအုပ်၏ အသံကို ကြားရပါသည်။

သူ၏ အသံမှာ ရခိုင် ရိုးမ တောင်တန်း တရလုံး ဟိန်းသွား ပါသည်။

အချိန်မှာ ည ၉ နာရီ ကျော်ကျော်ပင် ရှိဦးမည်၊ တောကြီး မြက်မဲ ထဲတွင် ထုံးစံ အတိုင်း ဆိုလျှင် သမင်က ဟောက်၍ ချေ (ဂျီ) က တောက်သံ ကြားရဖို့ ရှိသည်။ သို့တည်းမဟုတ် ဆင်အုပ်များ ဝါးပိုးဝါးကို စားသည့် အသံ ကြားရဖို့ ရှိသည်။ သို့တည်းမဟုတ် ကျားဟိန်းသံကို ကြားရဖို့ ရှိသည်။

သို့သော် "ရဲဘော်တို့" ဟူသော အသံသည် ပဲ့တင်သံ ထပ်သွားသည်။ ကြက်သီး မွေးညှင်းကို ထစေသည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ ငေါက်ကနဲ ထလိုက်သည်။ ဘာသံပါလိမ့်။

ချယ်ရီပန်း ပွင့်ရာ ဒေသမှ ဖြစ်သော တိုကျိုမြို့တွင် အသံ လွှင့်လိုက်သည် သခင် ထွန်းအုပ်၏ အသံ၊ ထကြွလော့၊ ကြွကြွလော့၊ ချကြွလော့။

တောကြီး မြက်မဲ ထဲ၌ ရေဒီယိုကို အစွမ်းကုန် အသံ ဖွင့်ထားသည်။ ရေဒီယို ဖွင့်သူမှာ ဝိဒေယျဒီ ဌာနဟု ခေါ်သော ပြည်သူ့ လုပ်ငန်း ဌာနမှ အိုဗာဆီယာ တဦး ဖြစ်သည်။

တောကြီး တောင်ကြီး ထဲတွင် ဗြိတိသျှ ဥရောပ စက်ကွင်းမှာ တအင်္ဂုလွတ်သော နေရာကို ကျကျနန ရွေးချယ်၍ တော်လှန်ရေး တရား တို့ကို အားရပါးရ နာသူမှာ ဗြိတိသျှ အုပ်ချုပ်ရေး စက်ယန္တရား ထဲမှ သေးငယ်သော ဝက်အူ တချောင်း ဖြစ်ပေသည်။

သေးငယ်သော ဝက်အူမို့ မလောက်လေး မလောက်စားဟု မထင်ပါနှင့်။ သူ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ကြည့်ပါ။

အမှန်မှာ ကျွန်တော်သည် ထို အိုဗာဆီယာကို ကောင်းစွာ မသိပါ။ သူ့ကို တောင်ကုတ်မြို့၌ တွေ့ရသည် ဆိုရုံမျှ တွေ့လိုက်ရသည် ထင်၏။ သို့သော် ပြန်၍ တွေ့ဆုံရသည် တိုင်အောင် သူကလည်း ကျွန်တော်ကို မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိမည်။ ကျွန်တော် ကလည်း သူ့ကို မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိမည်။ ထိုညက ရေပေါ်ကြီး၌ စခန်း ချချိန်မှာ ညအချိန် ဖြစ်၍ မှောင်နှင့်မဲမဲ တော စခန်း ထဲတွင် သူနှင့်လည်း လူချင်း မဆုံနိုင်ပါ။ သို့ပါလျက်နှင့် သူ့ စိတ်ဓာတ်ကို မည်သို့ ကြည့်ရ မည်နည်း။

ဤသို့ စောဒက တက်လိုသူ ရှိလျှင် တက်ထိုက် ပေသည်။ ကျွန်တော်ကား ထို အိုဗာဆီယာက တောကြီး မြက်မဲထဲ၌ ရေဒီယို အစွမ်းကုန် ဖွင့်၍ နားထောင်ခြင်း အဓိပ္ပာယ်ကို ကိုယ်ချင်းစာ ကြည့်မိသောကြောင့် ယင်းသို့ ပြောမိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ယခုအခါ အရာရှိကို နိုင်ငံရေးသမား အချို့တို့က မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်သလိုလို ဆက်ဆံလေ့ ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း နိုင်ငံရေး သမားတိုင်း အမျိုးကို ချစ်သည်ဟု မယူဆ။

သို့သော် ထို အိုဗာဆီယာ၏ အဖြစ်၌ သူ၏ ရင်တွင်းသို့ ဝင်ကြည့်လျှင် မြန်မာနိုင်ငံတော် လွတ်မြောက်ရေး အတွက် သခင် အောင်ဆန်းကို မည်မျှ စိတ်စော နေကြောင်း အထင်အရှား တွေ့ရ ပေလိမ့်မည်။ ထိုစဉ်က မျိုးချစ် ပြည်ချစ် သားရတနာ တို့သည် သခင် အောင်ဆန်း၏ ပယောဂကြောင့် ထိုမျှလောက် စိတ်မာန်ဖီလျက် ရှိကြပြီ။

ကျွန်တော်သည် သခင် ထွန်းအုပ်၏ အသံလွှင့်ချက်ကို အစအဆုံး နားထောင် ကြည့်သည်။

လွတ်လပ်ရေး ဗမာ့ တပ်မတော် ထဲတွင် သခင် အောင်ဆန်း ပါဝင်လျက် ရှိသည်ကို သိရလေပြီ။

ကျွန်တော်၏ ငိုက်မြည်းသော ဦးနှောက်ထဲတွင် ဗြိတိသျှ စစ်သည်တော်တို့ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာ သွားသော ခြေသံများ ရှုပ်ရှက် ခတ်လာပြီးလျှင် ကျွန်တော်လည်း နှစ်ချိတ်စွာ အိပ်ပျော် သွားပါသည်။

ကျွန်တော်၏ နေရင်း ဌာနကို ပြန်၍ ရောက်သွား အချိန်၌ကား လွတ်လပ်ရေး ဗမာ့ တပ်မတော် သတင်း၊ အောင်ဆန်း သတင်း၊ သုံးရောင်ချယ် အလံ သတင်း၊ ဝိုင်းလှဖေ (ဝိုင်းလက်ဂျပ်) ကို ကြိုးမိန့် ပေးသော သတင်း စသည်တို့သည် ရေဒီယို မှတစ်ဆင့် အရပ်ထဲတွင် ပျံ့နှံ့၍ နေခဲ့လေသည်။

ထို့နောက်၌ကား ကျွန်တော်၏ နေရပ်သည် ဘီအိုင်အေ၏ ရှေ့ပြေးဖြစ်သော ဘီအိုင်အေ ရောင်ခြည်တော်နှင့် ရောလွတ်သော သုံးရောင်ခြယ် လက်ပတ်ဝတ် အရေးပေါ် သခင် အသစ်စက်စက် ဖြစ်သော ဘီအိုင်အေ အတုတို့က နေခင်းကြောင်တောင် အိမ်ရှေ့ ပေါက်မှ တက်၍ မုဒိန်း ကျင့်ခြင်းကို ခံလိုက်ရ ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်တွင် ကျိတ်၍ ဝိုင်းချုပ် ကိုအောင်ဆန်း တမ်းတ မိပါသည်။ သို့သော် ဝိုင်းချုပ်သည် ဘိုးဘိုးအောင် ကဲ့သို့ ပေါ်မလာပါ။

ဘီအိုင်အေ တပ် အစစ်မှ ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်သော မြစ်ဝကျွန်းပေါ် တာဝန်ခံတို့ လာရောက်သည့် အခါမှ ရပ်ရွာ အနည်းငယ် အေးသွားခဲ့ ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဆန်း ပြန်၍ တွေ့ရန် လမ်းကား များစွာ မရှိချေ။ တွေ့ပြန်ပါ လျှင်ကား ဝိုင်းချုပ် အောင်ဆန်း ဖြစ်နေ ချေပြီ။ ထိုအခါ မျက်နှာထားမှာ ယခင်ကထက် ရှုသိုးသိုး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ဗမာ့ တပ်မတော် စစ်သား စုဆောင်းရေး အတွက် ဝိုင်းသိမ်းဆွေ ယူလာသော စာရွက် စာတမ်း တို့၌ ဝိုင်းချုပ် အောင်ဆန်း၏ ရုပ်ပုံလွှာမှာ ရှုသိုးသိုး မဟုတ်ချေ။

အောင်ဆန်းသည် ဝိုင်းချုပ် အဖြစ်နှင့် အတော်ပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိလာ လေပြီဟု ထင်မိသည်။ သူ့ပုံကို ကြည့်ရသော အခါ စစ်သားရပ် ပေါက်နေပြီကို တွေ့ရသည်။

ဝါလူက ဂျပန်တွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တော့လဲ အမြဲတမ်း တမိုက် လောက်တော့ မြင့်နေမှာ ပါပဲဟု ကျွန်တော်က သဘောကျကျနှင့် တွေးမိ၏။

သို့ရာတွင် သူ့ မျက်နှာပေးကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြန်သော် ထူးခြားချက် တခုကို တွေ့မိ သလိုလို ရှိ၏။

ထိုအချက်ကား အခြား မဟုတ်။ အောင်ဆန်းသည် ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲတွင် စစ်ဦးမှ ပါလာ စေကာမူ သူသည် သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ် နေသူ မဟုတ် ဟူသော အချက် ဖြစ်သည်။

ဂျပန်ခေတ် ဝိုင်းချုပ် ဘဝ၌ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့သမျှမှာ ဝိုင်းချုပ်၏ မျက်နှာထားသည် အလို မပြည့်သည့် မျက်နှာထား သာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ အကြည့်မှာ အဝေးသို့ ငုံ့လင့်သော အကြည့် ဖြစ်သည်။ သူက မိတ်ဆွေ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်၍ ကြည့်သည် ဆိုပါတော့။ ထိုအခါ မိတ်ဆွေက သူသည် မိတ်ဆွေကို ကြည့်နေသည်ဟု ထင်နိုင်မည် မဟုတ်။ မိတ်ဆွေ၏ မျက်နှာကို ဖောက်ထွင်း၍ ဝေးလံသော အရပ်သို့ မျှော်မှန်း ယောင်ယမ်းကာ ကြည့်နေသည်ဟု ထင်မိ ပေလိမ့်မည်။

ဤ အကြည့်မှာ စိတ်ထဲတွင် ဟာနေသော အကြည့် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းသည် အမှန်ပင် စိတ်ဟာ နေပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

သူသည် အခြေခံ သဘော အားဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်သမား ဖြစ်၏။ အောင်ဆန်းကို နိုင်ငံရေး ကြိုးပမ်းသူ အဖြစ်ဖြင့် ပတ်ပင်းပါ တွေ့လိုက်ရသူများ အဖို့ သူသည် အရိုင်း ပကတိနှင့် တူကောင်း တူပေလိမ့်မည်။ ဥပမာ ဒဂုန်တာရာ၏ အောင်ဆန်း အရိုင်း သံခိုက်ကြည့်။ ရိုင်းသည်မှာ မှန်ပေလိမ့်မည်။ တိုက်ခြင်း ခိုက်ခြင်းသည် အရိုင်း ဘဝ၏ လုပ်ငန်းစဉ် ဖြစ်၏။ မလွတ်လပ်သော ဘဝ၌ ကျွန်ုပ်တို့ တိုက်ရ ခိုက်ရ ဦးမည်သာ ဖြစ်၏။ ထို တိုက်ခိုက် နေသော အခိုက်အတန့်၌ ကျွန်တော့်အား လူယဉ်ကျေးဟု ထောမနာ ပြုလျှင် ကျွန်တော်သည် ဆဲသည်ထက် နာမည်ဖြစ်၏ ကျွန်တော် ထင်သည်။ အောင်ဆန်း တိုက်ပွဲ ဆင်နေစဉ် သူ့အား လူယဉ်ကျေးဟု ကျွန်ုပ်တို့ ခေါ်ဝေါ်လျှင် သူလည်း အမှန် "ဒေါ်ဖောင်း" မည် ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ၏ ပင်ကိုယ် ပဋိသန္ဓေ စိတ်ကို အကဲခတ်ကြည့်လျှင် အနုပညာ၌ မွေ့လျော် လိုသော စိတ်ကူးယဉ်သမား တယောက် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိ ကြရ ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း အနေဖြင့် လက်တွေ့ လုပ်ငန်း၌ အဘယ်ကြောင့် လက်စွမ်း ထက်ပါ သနည်း။ ဤအချက်ကို ကျွန်တော် နောက်ပိုင်းရောက်မှ ထင်ရှား ပေါ်လွင်အောင် ပြပါရစေ။ ယခု စကား အလျဉ်းသင့်သမျှ ပြောရသော်၊ အောင်ဆန်းသည် စိတ်ကူးယဉ် သမားပီပီ မြန်မာပြည်သို့ သူ၏ ဗမာ့ တပ်မတော် သားများနှင့် အတူ ချီတက်ရာ၌ သူ စိတ်ကူးယဉ် ထားသလို ဖြစ်ရမည်ဟု မှန်းဆ ထားဟန် တူ၏။

သို့သော် စိတ်ကူးသည် စိတ်ကူး သာတည်း။

လက်တွေ့၌ အငတ် သခင်နှင့် တမတ် သခင် တို့သည် ဘီအိုင်အေ ဟူသော အရေးခြံ၍ စပါးပုံကို တက်၍ လှကြကုန်၏။ ကုလားကို ရိုက်ကြ ကုန်၏။ တရုတ်ကို နှိုက်ကြ ကုန်၏။ ကရင်ကို တိုက်ကြ ကုန်၏။ ရေချိန် တက်လာသော အခါ ပမာ ဗမာချင်း ကိုလည်း ရိုက်နှိုက် တိုက်ခိုက် ကြပြန်၏။

ထိုအခါ ဂျပန်တို့က ဗမာတို့၏ ပါးကို ရိုက်ကြ လေကုန်၏။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ယင်းသို့ လက်တွေ့ အဖြစ်အပျက်မျိုးကို စိတ်ကူးထဲ၌ ထည့်၍ ကြည့်ခဲ့ လိမ့်မည် မဟုတ်။ သို့သော် သူ၏ ရှေ့မှောက်၌ ပင်လျှင် တိုင်းရင်းသား အချင်းချင်း ဖခေင့်စာ ကျွေးနေ ကြသည်ကို ဂျပန်က အပေါ်မှာ ခွစီး၍ လက်သည်းခွဲ ခွာနေလေပြီ။ ဗိုလ်ချုပ် ကိုယ်တိုင် ပင်လျှင် မိနာဗီ (ဗိုလ်မိုးကြိုး) ၏ အကြိမ်းအမောင်းကို ခံယူ ခဲ့ရသည် မဟုတ်လော။

မြန်မာပြည် တွင်းသို့ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် တကွ ဂျပန် ဧကရာဇ် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ တပ်မတော်သည် ဝင်ရောက် လာလေပြီ။ ရဲဘော် သုံးကျိပ်ဟု ဂုဏ်ဟိတ် တေဇာ ထွန်းပြောင်စွာသော ဗမာ့ရင်နှစ် သားရတနာတို့ ဝင်ရောက် လာလေပြီ။ သို့ရာတွင် ဂျပန်နှင့် ဗိုလ်ဇေယျတို့ ချကြ ကုန်၏။ ဂျပန်နှင့် ဗိုလ်လက်ျာတို့ နှက်ကြ ကုန်၏။ ဂျပန်နှင့် ဗိုလ်ကျော်ဇောတို့ ဆော်ကြ ကုန်၏။ ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်သား တို့ကား ကြားထဲက အချောင် အတီး ခံရသည့် အကြိမ်ပေါင်းမှာ မရေမတွက် နိုင်တော့ပြီ။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းက ဂျပန် စစ်ဦးစီး ဌာနချုပ်အား တောင်းဆို၏။

ထို တောင်းဆိုချက်မှာ ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ကို ဗိုလ်ချုပ်တို့က ဦးစီး ခေါင်းဆောင် ပြု၍ ဗမာပြည်တွင် ကျေးရွာ နယ်ပယ်သို့ သိမ်းပိုက်ရေးကို စီမံရန် ဖြစ်၏။

ယင်းသို့ တောင်းဆို လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဂျပန် အသိုက်အဝန်းမှာ ရာဇမန် ရှလေ တော့သည်။

တနေ့သော် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ဗိုလ်လက်ျာ တို့ကို ဦးတည်၍ တာဝန်ခံ တို့အား ဗိုလ်မိုးကြိုးက ဆင့်ခေါ်၏။

ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ဗိုလ်လက်ျာတို့ လူသိုက်သည် ဗိုလ်မိုးကြိုး စံမြန်းရာ အိမ်တော်သို့ အဖူးအမျှော် ညီလာခံ ဝင်ကြလေ၏။

ထိုအိမ်မှာ ယခု ဗြိတိသျှ သံရုံး တည်ရာ နေအိမ် ဖြစ်သည် ထင်၏။

အိမ်ထဲရှိ ဧည့်ခန်းသို့ ဗိုလ်ချုပ်တို့ တသိုက် ဝင်သွားကြသော အခါ အစောင့်တို့က အခန်း တံခါးကို လှုံ့အောင် ပိတ်လေသည်။

"အဲဒီ အချိန်က ကျုပ်တို့တော့ ဒီတချီ မှားသွားပြီလို့ တွက်မိတာပဲ" ဟု ဗိုလ်လက်ျာသည် ကျွန်တော့်အား ပြန်ပြောဖူး၏။

ဗိုလ်မိုးကြိုးသည် ကျယ်လောင်စွာ ကြိမ်းမောင်း၍ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာပြီးလျှင် ဗိုလ်ချုပ်တို့အား ဝေါက်ငမ်းကာ ဂျပန် ဓားလွတ်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်အား ထိုးမည့်ဟန် ပြု၏။

ဂျပန် ဟူသည်မှာ ကြောက်တတ်သူကို ဖြံ့ခြောက်သော လူမျိုး တမျိုးတည်း။

ဤနေရာမျိုး၌ ဝိုင်းဝန်းကြီး သာလျှင် တကဲ့ မိုးကြိုးအစစ် ဖြစ်ခဲ့လျှင် ထိုစဉ်က ပင်လျှင် ဝိုင်းချုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား မျက်နှာ လွှဲခဲ့မည် အမှန် ဖြစ်၏။

သို့သော် ဝိုင်းဝန်းကြီး၏ ဓားလွတ်ကြီး ဟိုရမ်း သည်ရမ်း ရမ်းနေခိုက်တွင် ဝိုင်းချုပ် သည်လည်း သူ၏ ဓားလွတ်ကို ဆွဲကိုင် လိုက်လေသည်။

ယနေ့ ကျွန်ုပ်တို့ လွတ်လပ်ရေး ရခဲ့သည်မှာ ထိုစဉ်က ဝိုင်းချုပ် ဓားလွတ်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ခြင်း ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။

သို့သော် ဝိုင်းချုပ်သည် ကြိမ်ဖန်များစွာ ဓားလွတ်ကို ဆွဲရဖို့ ကံကြမ္မာ ကြုံလာခဲ့သည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ဘီအိုင်အေ ရော့ကော် တို့၏ ဒုက္ခ၊ ဂျပန် ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်မှု ဒုက္ခတို့ကြောင့် လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု တည်းဟူသော သဲသောင်ပြင်ဝယ် သူ၏ စိတ်ကူးယဉ် သံပုံစေတီကို လက်တွေ့ နိယာမ တရားတည်း ဟူသော လှိုင်းတို့သည် ပုတ်ခတ် ဖျက်ဆီး လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သတည်း။

ထို့ကြောင့် ဝိုင်းချုပ်သည် ဘီအိုင်အေ ခေါ် ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ကို ဘီဒီအေဟု ခေါ်သော ဗမာ့ ကာကွယ်ရေး တပ်မတော် အဖြစ်သို့ အသစ် ပြန်လည် ပုံသွင်းရ ပြန်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝိုင်းချုပ်ကို ခင်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝိုင်းချုပ်၏ သား ရဲဘော်များကို ခင်မိ၏။ ကျွန်တော်က ဝိုင်းချုပ်ကို ခင်မင်သည်နှင့် သူ၏သား ရဲဘော်များ ကလည်း သူ့ကို ခင်မင် လိမ့်မည်ဟု ယုံမှတ်မိ၏။ သို့သော် သား ဟူ၍ပင် ဆိုရငြားလည်း သားဆိုးသားမိုက် ဟူ၍ ရိုတတ် သေးသည်ကို မတွေ့မိ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်တော်လည်း တခါက စိတ်ကူးယဉ်သမား မဟုတ်ခဲ့ ပါလေ သလော။

ထို့ကြောင့် ဘီအိုင်အေကို ဘီဒီအေဟု ပြောင်းလိုက်သော အခါ အရိပ်အခြည်ကို နားမလည် ရှာသော သားဆိုး သားမိုက် လက်တဆုပ် လောက်က ဝိုင်းချုပ်အား ဓားကြိမ်း ကြိမ်းသည်ကို နားနှင့် ဆတ်ဆတ် ကြားခဲ့ရ၏။ ဘုရား၊ ဘုရား၊ ငါ နားကြား လွဲလေသလား၊ မလွဲပါ။

"ငပန့်ကို မဆော်ရရင်၊ ငမိုးကို ဆော်ရ လိမ့်မယ်ဟေ့။"

ထိုစကားကို ပြောသော ထိုသူငယ်ကို ကျွန်တော် ပြန်မတွေ့ရ သည်မှာ ရှစ်နှစ်ကျော် ရှိပြီ။ သူ၏ သတင်း အစအနလည်း မကြားရ တော့ပါ။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောဆို၍ စိတ်လိုက်မာန်ပါ တပ်ထဲမှ ထွက်သွား ပါသည်။ တကယ်တမ်းမှာမူ သူ ဘာမျှ လုပ်ကိုင် ကြံစည်သည်ဟု မတွေ့ရပါ။ တပ်ထဲက ထွက်သည့် နေ့မှစ၍ မိဘ လက်ငုတ် ကုန်သည် လုပ်လျက် ရှိသည်ကိုသာ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရ ပါသည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က ထွက်လာသော ထိုစကားကို ကျွန်တော် မေ့ပစ်၍ မရပါ။

ထိုသူငယ်နှင့် ကျွန်တော် လမ်းမခွဲကြမီ ကျွန်တော်က သူ့အား နှုတ်ဆက်စကား ပြောလိုက် ပါသေးသည်။

"ရဲဘော် မင်းက ဂျပန်ကို ဆော်ဖို့ တခုထဲသာ စိတ်ထဲမှာ မွန်နေတယ်။ ရှေ့နောက် ဝဲယာ မကြည့်တတ် သေးဘူး။ ဘီဒီအေ ဖွဲ့တာ အကြောင်းတခု ရှိမယ်ကွ။ ဒီတော့ မင်း ဒီစကားမျိုးကို မသိ မလိမ္မာတဲ့ ကောင်လေးတွေ့ ရှေ့မှာ မပြောနဲ့"

သူသည် ကျွန်တော်အား ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ မှိုင်တွေ၍ နေပါသည်။ ကျွန်တော်၏ သြဝါဒကို သဘော ပေါက်လေသလော၊ မပေါက်လေသလော ကျွန်တော် မဝေခွဲနိုင်ပါ။ ဂျပန် တော်လှန်ရေး ၌မူ သူနှင့် သူ၏ ညီအစ်ကိုတော်များ အားလုံး ပါဝင်ကာ ဘီဒီအေ တည်ထောင်သည့် နေ့မှစ၍ စီးလား ရိုက်မှုကြောင့် သူ၏ အပေါင်းအဖော် တဦးကို ဂျပန်တို့က လက်ဖျံရိုး အဆစ်လွှဲသည့် တိုင်အောင် ရိုက်နှက် စစ်သည် ကိုလည်း ကျွန်တော် သတိရလျက်ပင် ရှိပါသည်။

ဂျပန်ကို တော်လှန်ရဖို့ ကိန်းကလည်း ကြုံနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့ပေါ်ရှိ ပုလိပ် အရာရှိ တစုကလည်း ဂျပန် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ တို့ကို ခေါ်၍ ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံးနှင့် အာရှ လူငယ် ခေါင်းဆောင် သခင်တို့အား အိမ်ပေါက်စေ လိုက်ပြကာ လက်ညှိုးထိုး၍ နေသော ကိစ္စလည်း ပေါ်လာပြီ။

မိမိ၏ မြို့ရေး ရွာရေး အတွက် စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်နေသည့် အထဲမှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ခေါ်ယူသော သံကြိုးစာ အမိန့်စာ အတန်တန် တို့ကြောင့် ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံး ခေါင်းဆောင် ကျွန်တော်၏ ဦးလေးနှင့် အာရှ လူငယ် ကျွန်တော်၏ ညီ (နှစ်ဦးစလုံး ဂျပန် အသတ် ခံရသူများ) အား သတိ ပိရိယနှင့် နေထိုင်ရန် မှာကြားပြီး ရန်ကုန်သို့ ထွက်လာ ခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်ကား ဝိုင်းချုပ်သည် မြောင်းမြသူ ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် လက်ထပ်ပြီးစ အချိန်အခါ ဖြစ်သည်။ ဝိုင်းချုပ်၏ ယောက်ဖ မောင်သိန်းလှလည်း ခြောက်စ ထောင်နေသော အချိန်အခါ ဖြစ်သည်။ မောင်သိန်းလှနှင့် ကျွန်တော်မှာ ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်၍ သူ့ဓာတ်ကျောကို ကျွန်တော် နားလည် သင့်သလောက် နားလည်ပါသည်။

သူ ပျော်တတ်သည်၊ ရွှင်တတ်သည်၊ နောက်တတ်သည်၊ ပြောင်တတ်သည်၊ ထို့ကြောင့် သူ အဘယ်မျှပင် ခြောက်စထောင်ထောင် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း တတွေကတော့ ရယ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်ကား မောင်သိန်းလှကို ကြည့်၍ ရယ်မိရင်းက နောင်ရေးကို တမြှော်တခေါ်ကြီး တွေးကြည့် မိပါသည်။ နောင်ရေး ဆိုသည်မှာ ဝိုင်းချုပ်၏ အရေးချည်း မဟုတ်ပါ။ ဝိုင်းချုပ်နှင့် ဆက်စပ် ပူးကပ်နေသော လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု ဖြစ်ပါသည်။

ဝိုင်းချုပ် အိမ်ထောင် ကျသည်နှင့် တမျိုးသားလုံး အရေး ဟာ၍ သွားလေမလား၊ မောင်သိန်းလှ ခြောက်စ ထောင်သလို ဒေါ်ခင်ကြည် ခြောက်စ ထောင်လေမလား။

စိတ်ဆိုး လိုသူတို့ ဆိုးကြပါတော့။ ကျွန်တော့မှာမူ သည်လိုသာ တွေးမိသည်။ ဘွင်းဘွင်း ဖွင့်ပြောရလျှင် ကျွန်တော့် ရင်တွင်းဝယ် သည်လို သံသယမျိုး ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်၏ အဝေးသို့ ငုံ့လင့်သော မျက်စိကိုကြည့်။ ဒေါ်ခင်ကြည်၏ သိမ်မွေ့သော မျက်စိကိုကြည့်။ သည်နှစ်ခုကို ယှဉ်ကြည့်လိုက် ပြန်သော် ကျွန်တော်၏ ဖဗ္ဗယ်ရာသော သံသယ တို့သည် အရည်ပျော်၍ ကျသွား ပြန်လေသည်။

အမှန်မှာ ဗိုလ်ချုပ်၏ ရင်တွင်း၌ စိတ်ဆာ၍ နေသည်။ သူ၏ သား ရဲဘော်များ အတွက် စိတ်ဆာနေသည့် အချက် တချက်၊ ဂျပန် ညှဉ်းပမ်းမှုကြောင့် စိတ်ဆာနေသည့် အချက်တချက်၊ သည်နှစ်ခုကို အပေါ်တွင် စိတ်အာရုံ စူးစိုက် နေချိန်၌ အတွင်းမီး အပြင် မထုတ်၊ အပြင်မီး အတွင်း မသွင်းသူ ပါရမီ ဖြည့်ဖော်ဖြည့်ဖက် ဒေါ်ခင်ကြည် ဟူ၍ မရှိလျှင် ဗိုလ်ချုပ်သည် နောက်ထပ် ဓားလွတ်ကို ဆွဲရဖို့ ရှိနေသည်။

သည်တခါ ဓားလွတ် ဆွဲလျှင် ဗိုလ်မိုးကြိုး ရှေ့၌ ဆွဲရတော့မည် မဟုတ် ဂျင်နရယ်က ဝါဘီ၏ ရှေ့တွင် ဆွဲချိခံမည်။ ထိုအခါ မီးပွင့်လိမ့်မည်။ ထိုအခါ ...

ကျွန်တော် ဆက်၍ပင် မတွေးဝံ့ တော့ပါ။

ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဇနီး မောင်နှံသည် အိမ်ထောင်ရေး သုခကို ရရှိကြ၍ ချစ်ခင် ကြင်နာစွာ ရှိကြခြင်း သည်ပင်လျှင် လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု အတွက် အထောက်အပံ့ ဖြစ်စေသည်ကို သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးအား တွေ့လိုက်ရသည့် ခဏ၌ ပင်လျှင် ကျွန်တော် အကဲဖြတ် မိပါသည်။

ဒေါ်ခင်ကြည်သည် မီးဖိုချောင်ကို ပိုင်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု အလုပ်ခွင်ကို ပိုင်သည်။ သို့သော် ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ဗိုလ်ချုပ်၏ အလုပ်ခွင်နှင့် ဆိုင်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်လည်း ဒေါ်ခင်ကြည်၏ မီးဖိုချောင်နှင့် ဆိုင်သည်။

သို့ရာတွင် သူတို့ ဇနီးမောင်နှံကား မိမိတို့ ဆိုင်သာ ဆိုင်သော်လည်း မပိုင်သော အရေးတွင် ဝင်၍ မစွက်ကြချေ။ ခေါင်းဆောင်ကောင်း ဖြစ်ထိုက်သော အင်္ဂါရပ်တွင် ဤအချက်သည် သာမည ဖြစ်လျက်နှင့် အရေး အကြီးဆုံးသော အချက် ဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကို မပိုင်သော ခေါင်းဆောင် တို့သည် တဦးပြီး တဦး ကျဆုံးလျက် ရှိသည်ကို မျက်မှောက် ရာဇဝင်က သက်သေ ခံနေသည်။

ရန်ကုန်သို့ ကျွန်တော် ရောက်စတွင် ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဇနီးမောင်နှံ သတင်းကို ထောက်ကြည့်သည်။ သူတို့ နှစ်ဦး အကဲကို ခတ်ကြည့်ပြီး ကျေနပ်သော အဖြေ ထွက်လာ သည်တွင်မှ ကျွန်တော်လည်း နှစ်သက် လာသည်။

သို့နှင့် မောင်သိန်းလှကို ရန်ကုန်၌ တအောင့်လောက် တွေ့ရသော အခါ "ဟေ့ ဒေါ်ခင်ကြည် ကတော့ မင့်လို မဟုတ်ဘူး" ဟု ကျွန်တော်က ပြောမိသည်။

"ဟေ့ သူကသူ ငါက ငါကွ" ဟု ဆိုကာ မောင်သိန်းလှသည် သူတပါး ထံမှ အနိုင်ကျင့်၍ စီးလာသော မော်တော်ကားဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်တို့ အိမ်ဘက်သို့ ထွက်သွား လေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန် ရောက်လာသည်မှာ သုံးလမျှ မကတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် အလုပ်က ပူပြင်း လှသောကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် မဆုံစည်း နိုင်ပါ။ ဆုံစည်းရန် အကြောင်းလည်း ဘာမျှ မရှိသေးပါ။ ဆုံစည်းမည့် ဆုံစည်း ပြန်တော့ ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက် တော့မည် ပုံကဲ့သို့ တအောင့်လောက် တွေ့၍ ရပ်ကြည့် ပြီးနောက် ရှုသိုးသိုးနှင့် လှည့်ထွက် သွားပါသည်။ ။

- ဆက်နွယ်တဲ့ အကြောင်းအရာ
- အိုးဝေ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ ကိုအောင်ဆန်း
 - ဗမာ့ အောင်ဆန်း (တတိယပိုင်း)
 - ဗမာ့ အောင်ဆန်း (ဒုတိယပိုင်း)
 - တို့ဗမာအစည်းအရုံးခေတ်က သခင်အောင်ဆန်း
 - ကျွန်တော်တို့ မှတ်မိသိရှိသမျှ ဗိုလ်ချုပ်
 - ဦးအောင်ဆန်း၏ နောက်ဆုံးနေ့
 - အာဇာနည် ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်း
 - အောင်ဆန်း သို့မဟုတ် အရိုင်း
 - နိုင်ငံရေး သမား အောင်ဆန်း
 - မှတ်မိသမျှ - ကိုအောင်ဆန်း၏ ကျောင်းသား ဘဝ